

A Magyarországi Éjféλι Sportbajnokságok Egyesülete 10 esztendős lett. Ebből az alkalomból két helyszínen is ünnepeltek szombaton: 13 órától a Magyar Rádió Márványtermében, majd 16 órától Szentendrén, a Barcsay iskolában.

Ha valakit, hát Faragó dokit nem kell bemutatni Szentendrén. A Pingpongdoki neve fogalommá vált, mint ahogy az általa útjára indított éjszakai sport is. Péntekenként a Barcsayban megszokottá vált a pörgés – ám ezúttal furcsa módon verőfényben kosaraztak, pingpongoztak és csocsóztak a srácok.

Tíz évvel ezelőtt a doki saját pingpongasztalát vitte be az óbudai rendelőjébe azzal, hogy hétvégeként éjszakai meccseket szervezzen az utcán lődörgő fiataloknak. Egy hónappal később már huszonöt-harminc fiatal pingpongozott rendszeresen éjszakánként a rendelőben. Eleinte az tetszett az embereknek, hogy egy orvos éjszaka pingpongozik a rendelőjében, de mára már a program önálló életet él, és önmagáért ismerik.

Az első, az Óbudai Klub 1993-ban alakult. Azóta Újpesten, Szentendrén, Bezenyén, Debrecenben, Máriakálnokon, Miskolcon, Monoron, Pécelen, Pécsett, Pilisen, Salgótarjánban, Szarvason, Tatabányán, is indult hasonló kezdeményezés. Legújabb klubjaik Pócsmegyeren, Kocsolán, Szigetváron, Csepelen és Bátorlyterenyén alakultak, 2002-ben.

2003 október 31-én Pilisszentlászlón a Waldorf iskolában kezdődik a péntek esti sport.

A debreceni szervezet rendszeres kapcsolatokat ápol a határon túli magyarokkal, így alakult meg Kárpátalján is, Csonkapapiban.

A szentendrei klub a Barcsay Jenő általános iskolában működik Jakab Péter vezetésével. Segítői Fodor Zoltán, Papp Tibor, Vukics Rita. Járnak ide nem csak a közvetlen környékről, hanem Leányfaluról, Budakalászlóról, Pomázlóról is.

Hanem ezen a szombaton többen voltak a megszokottnál is: Szentendre, Csepel, Újpest, Óbuda, Debrecen, Pécs, Szarvas, Salgótarján, Bátorlyterenyé, Pócsmegyer, Berlin és Ukrajna (Hettyen, Csonkapapi) képviselői gyűltek össze, hogy együtt ünnepeljék a tízesztendős évfordulót.

Természetesen eredmények is születtek:

Nagyoknál: (32 induló)

1. Pálos Péter /Óbuda
2. Fodor Zoltán / Szte.
3. Farkas Péter /Óbuda
4. Szántó Barnabás /Szte.

Kicsiknél: (8 induló)

1. Pintér Zsolt Szte.
2. Csorba Sándor /Csepel
3. Barna Szabolcs /Csepel
4. Oláh Károly /Csepel

Péntek éjjel ismét vége lett valaminek. No, nem végleg, de a nyárra biztosan. Az Éjszakai Sportbajnokságok Egyesülete idei szentendrei rendezvénysorozata véget ért – legközelebb már csak szeptemberben lehet egész éjjel kosarazni, pingpongozni és zsíros

kenyeret enni. Addig július 6-tól augusztus 22-ig péntek délutánonként 6 órától sötétedésig marad a foci

Aki már egyszer is látott lakótelepet, persze pontosan tudja, mi szokott ott történni sötétedés után. Különösen, ha a kamaszok nem találnak maguknak olyan elfoglaltságot, amely valóban érdekli őket, amely valóban kihívást jelent, ahol valóban számít megjelenni. Le lehet persze tagadni, de ha nincs ilyen program, akkor a lakótelepeken – persze nem csak ott – a srácok először csak ökörködnek, aztán egymást behúzza a hülyeségbe, előbb a cigi, a pia, a korai szex, aztán a drog jön. Persze, olyan sokan mondják, hogy az én gyerekem nem... Valóban nem?

Pár esztendeje kipattant Szentendrén az a bizonyos drog-ügy, amely során azzal kellett a szülőknek, felnőtteknek, pedagógusoknak szembenézni, hogy a kábítószer már az általános iskolában is jelen van. Sokkoló élmény. Voltak, akik azonnal rendőrért, kemény bírósági ítéletekért kiáltottak volna, akik a törvény szigorával akarták volna csírájában elfojtani a – mit is? A saját felelőtlenségüket. Szerencsére Szentendrén nem ókonzervatív módon kezelték a problémát. Az egész város megmozdult, és a számtalan, valóban hasznos kezdeményezés egyikeként beindult az éjszakai sport a Barcsay iskolában. Kellett ehhez a Pingpong Doki, azaz Faragó Sándor gyermekorvos-pszichológus, aki a III. kerületben indította az azóta országosan elterjedt mozgalmat. Pingpongdoki egyébként szentendrei, úgyhogy végre hazatalált – és rá is talált rengeteg segítőkész emberre. Jakab Péter sportreferens például az indulás óta minden pénteken éjfélig izzad a különböző sportokban – nem mellesleg a hátán lévő szemével is figyeli, történik-e valami disznóság. A célközönség ugyanis nem épp a jólfésült eminens kamaszok tábora volt, hanem éppen ellenkezőleg: a gyakran kallódó, erősen csibész, belemenő csávók hada. Nekik találták ki azt, hogy ne az utcán sodródjanak bele nagyobb-nál nagyobb hülyeségekbe, az említett cigi-pia-szex-drog karrierbe, vagy lopásba, rablásba – jöjjenek inkább a tornaterembe és ott mutassák meg, mekkora csávók.

Eleinte kevesen, később egyre többen lettek. Annak idején a Holdsugár gálán még ajándékot is kaptak az igazi kemény gyerekek: aki brutálisan tönkrevverte a Pingpongdokit – mármint asztaliteniszben -, azé lett a mountainbike. Jobb, mint a spangli.

Pénteken az évad utolsó összecsapása volt: a meghívottak a csepeli és pócsmegyeri nehézfiúk voltak, akik aztán derekasan

rúgták a bőrt a focipályán, adtak a csocsónak és verték a pingpongot, ordítva, káromkodva – ahogy kell.

Aki pedig nem hiszi, milyen buli ilyesmit éjjel nyomatni, nézzen fel egyszer ősszel, valamelyik pénteken a Barcsayba, ehét zsíros kenyeret is, és megláthatja, milyen társaság verődik ott össze, csak úgy. Jó.